

Sarvipäällä karvainen häntä
roikkuu koipien välissä
vuoren mustan sisässä
se kulkee
riiviö rinnan sisässä

Ja sillä on sisarensa
Päivänsäde vankinaan
se pitää sitä omanaan vaan
sitä uskalla ei kuin
matkan takaa tuijottaa

Ja yötä yksin kulkee kaksonen
maailman loppuun asti miettien
mikä on outo tunne rinnassaan
ei raukka rakkautta tunnista

Kevät ei riisu hamettaan,
odottaa valoa saapumaan
piilostaan
sillä halla korpikuusen alla
vain tiukentaa otettaan

Päivä riutuu vuoren sisässä
nuolee haavojaan,
kuolee pois
kun ei kaksonen tahdo
käsistään päästää tätä kauneutta

Ja yötä yksin kulkee kaksonen
maailman loppuun asti miettien
mikä on outo tunne rinnassaan
ei raukka rakkautta tunnista

Kun toinen riutuu pois, heikkenee
niin toinen mieltii miksi pahenee
tuo outo tunne polon rinnassa
ei raukka rakkautta tunnista

Ei silmiä näy pimeästä
eikä kulkiijasta tästä
varjoa lankea

Ei hengityksen huurua näy
ei jälkeä jää kun se käy
valkoista hankea

Päivänsäteen ottaa syliin
matka Tuonen kylmiin kyliin
alkaa ankea

On pimeä tie ja kyyti jäinen
vastassa joukko tuhatpäinen
kuolonkankea